

28. 11. 2000

Veźměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Úprava výše a způsobu náhrady za ztrátu výdělků

Z ustanovení čl. II. bodu 7 zákona č. [188/1988](#) Sb. nelze dovodit, že kromě dokazování vztahu dosavadní úpravy a nové právní úpravy náhrady za ztrátu na výdělků podle zákona č. [188/1988](#) Sb. v závislosti na věku zaměstnance ...

Z ustanovení čl. II. bodu 7 zákona č. [188/1988](#) Sb. nelze dovodit, že kromě dokazování vztahu dosavadní úpravy a nové právní úpravy náhrady za ztrátu na výdělků podle zákona č. [188/1988](#) Sb. v závislosti na věku zaměstnance, byla jím zároveň vyloučena možnost budoucí úpravy podmínek, výše a způsobu náhrady za ztrátu na výdělků.

"Dosavadními předpisy" ve smyslu článku II bod 7, třetí věty, zákona č. [188/1988](#) Sb. se rozumí zákon č. [65/1965](#) Sb., zákoník práce, ve znění zákonů č. [88/1968](#) Sb., č. [153/1969](#) Sb., č. [100/1970](#) Sb., č. [20/1975](#) Sb., č. [72/1982](#) Sb., č. [111/1984](#) Sb., č. [22/1985](#) Sb., č. [52/1987](#) Sb. a č. [98/1987](#) Sb., tedy zákoník práce ve znění účinném do 31. 12. 1988 a předpisy, které zákoník práce v tomto znění provádějí. Úprava náhrady za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti, vzniklé pracovním úrazem nebo nemocí z povolání, se podle zákona č. [297/1991](#) Sb. a podle předpisů vydaných k provedení ustanovení § 202 odst. 2 zák. práce ve znění článku I bod 58 zákona č. [20/1975](#) Sb. provede i u náhrad náležejících po účinnosti zákona č. [188/1988](#) Sb. podle ustanovení § 195 zák. práce ve znění vyplývajícím z článku I bodu 69 zákona č. [153/1969](#) Sb. zaměstnancům, kteří dovršili věk 65 let v době před 1. 1. 1989.

Z odůvodnění.

Žalobce se domáhal, aby mu žalovaný zaplatil 82 046 Kč s 21 % úrokem z prodlení "ode dne podání návrhu na zahájení řízení do zaplacení" a aby mu od 1. 8. 1996 platil pravidelný měsíční peněžitý důchod 4 906 Kč. Žalobu odůvodnil tím, že u žalovaného (jeho právního předchůdce) pracoval jako pracovník se stálým pracovištěm v podzemí a že dne 16. 2. 1976 u něj byla zjištěna nemoc z povolání, pro kterou mu byl přiznán od 26. 4. 1979 plný invalidní důchod. Žalovaný mu poskytoval na základě rozsudku okresního soudu ze dne 27. 1. 1981, sp. zn. 4 C 56/80, náhradu za ztrátu na výdělků ve výši 949 Kč měsíčně. Žádosti žalobce o úpravu náhrady za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti podle zákona č. [297/1991](#) Sb. však žalovaný nevyhověl s poukazem na přechodná a zrušovací ustanovení zákona č. [188/1988](#) Sb., kterým se mění a doplňuje zákoník práce, kde se v čl. II bodě 7, poslední větě stanoví, že nároky pracovníků v tomto bodě uvedené, kteří před 1. 1. 1989 dovršili věk 65 let, se řídí dosavadními předpisy.

Žalovaný namítal, že není důvod aplikovat na daný případ další právní předpisy, zejména veškeré předpisy, jimiž byl valorizován průměrný výdělek před vznikem škody, neboť se nejedná o "dosavadní předpisy" ve smyslu ustanovení čl. II bodu 7 zákona č. [188/1988](#) Sb. a že nárok na náhradu za ztrátu na výdělků "vzešlý před 23. 8. 1994" je i tak promlčen.

Okresní soud rozsudkem ze dne 25. 2. 1997, čj. 12 C 160/96-19, žalovanému uložil, aby žalobci zaplatil "na náhradě za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti za období od 1. 1. 1993 do 31. 7. 1996 částku 82 046 Kč s 21 % úrokem z prodlení ode dne 23. 8. 1996" a aby mu počínaje dnem 1. 8. 1996 platil pravidelný měsíční peněžitý důchod 4 906 Kč; současně rozhodl, že žalovaný

je povinen zaplatit "státu na účet okresního soudu" 15 060 Kč na soudním poplatku a že je povinen zaplatit žalobci na nákladech řízení 1 057 Kč a 256 Kč "na účet právního zástupce žalobce". Dospěl k závěru, že ustanovení čl. II bodu 7 zákona č. [188/1988](#) Sb. "nevylučuje možnost valorizace výdělků pracovníkům, kteří před 1. 1. 1989 dovršili 65 let".

K odvolání žalovaného krajský soud usnesením ze dne 24. 9. 1997, čj. 23 Co 346/97-41, rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Vyjádřil nesouhlas s názorem žalovaného, který nepovažuje právní předpisy, jimiž byl valorizován průměrný výdělek před vznikem škody, za "dosavadní předpisy ve smyslu zákona č. [188/1988](#) Sb.". Skutečnost, že pracovníkům, kteří dosáhli věku 65 let již před 1. 1. 1989, se neprovádí úprava pobírané náhrady podle ustanovení čl. VI bodu 6 zákona č. [74/1994](#) Sb. podle názoru odvolacího soudu neznamena, že se na tyto pracovníky nevztahují nově vydané právní předpisy, kterými se valorizuje průměrný výdělek. Odvolací soud však soudu prvního stupně vytkl, že nepřihlédl ke vznesené námitce promlčení.

V průběhu dalšího řízení žalobce "s ohledem na podanou námitku promlčení" vzal žalobu zpět o 3 832 Kč "s příslušenstvím", vzal zpět žalobu i o pravidelný měsíční peněžitý důchod 4 906 Kč a se souhlasem soudu prvního stupně změnil žalobu tak, že požadoval zaplacení 78 214 Kč, jako náhrady za ztrátu na výdělku od 23. 8. 1994 do 31. 10. 1997.

Okresní soud poté rozsudkem ze dne 27. 11. 1997, čj. 12 C 160/96-53, žalovanému uložil zaplatit žalobci 78 214 Kč s 21 % úrokem z prodlení od 23. 8. 1996 do zaplacení "na náhradě za ztrátu na výdělku po skončení pracovní neschopnosti za období od 23. 8. 1994 do 31. 10. 1997", ohledně částky 3 832 Kč "s příslušenstvím" a pravidelného měsíčního peněžitého důchodu 4 906 Kč od 1. 8. 1996 řízení zastavil a rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit "státu na účet okresního soudu" soudní poplatek ve výši 3 132 Kč a že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Ve věci samé vycházel z názoru, že i na pracovníky, kteří dosáhli věku 65 let již před 1. 1. 1989, se vztahují "nově vydané právní předpisy, kterými se valorizuje průměrný výdělek".

K odvolání žalovaného krajský soud rozsudkem ze dne 24. 3. 1998, čj. 23 Co 73/98-72, změnil rozsudek soudu prvního stupně pouze "ve výroku o příslušenství pohledávky" způsobem, který uvedl ve výroku svého rozhodnutí, "jinak" rozsudek soudu prvního stupně potvrdil, rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení a vyslovil, že "proti tomuto rozsudku se dovolání nepřipouští". Setrval na názoru, že i na pracovníky, kteří dosáhli věku 65 let již před 1. 1. 1989, se vztahují nově vydané právní předpisy, kterými se valorizuje průměrný výdělek, a že proto "je třeba aplikovat všechna nařízení vlády, kterými byla provedena úprava náhrady za ztrátu na výdělku po skončení pracovní neschopnosti". Návrhu žalovaného, aby proti svému rozsudku připustil možnost podat dovolání, odvolací soud nevyhověl s odůvodněním, že otázka, "zda je v těchto případech možno aplikovat právní předpisy týkající se valorizace průměrného výdělku před vznikem škody po účinnosti zákona č. [188/1988](#) Sb." již byla současnou judikaturou vyřešena a nejedná se o rozhodnutí po právní stránce zásadního významu.

Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalovaný dovolání, které odůvodnil tím, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Uvedl, že je mu sice znám obsah rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 13. 6. 1996, sp. zn. 3 Cdon 830/96, avšak tento rozsudek podle jeho názoru "řeší otázku tzv. limitace výdělků, a nikoli tzv. valorizace průměrného výdělku". Žalovaný dovedl, že "nepochybně nebylo úmyslem zákonodárce valorizovat průměrné výdělky soustavou valorizačních zákonů i u pracovníků, kteří dovršili věk 65 let před 1. 1. 1989". Žalovaný navrhl, aby dovolací soud napadený rozsudek zrušil a aby věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o.s.ř) po zjištění, že dovolání proti

pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o.s.ř., se nejprve zabýval otázkou, zda v posuzovaném případě je dovolání přípustné.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o.s.ř.).

Dovolání je přípustné proti rozhodnutí odvolacího soudu (s výjimkou rozsudků, kterými bylo vysloveno, že se manželství rozvádí, že je neplatné nebo že zde není), jestliže trpí vadami uvedenými v ustanovení § 237 odst. 1 o.s.ř.

Dovolání je též přípustné proti rozsudku odvolacího soudu, jímž byl změněn rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé [§ 238 odst. 1 písm. a) o.s.ř.]. Dovolání je přípustné také proti rozsudku odvolacího soudu, jímž byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl jinak, než v dřívějším rozsudku proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil [§ 238 odst. 1 písm. b) o.s.ř.].

Dovolání je rovněž přípustné proti rozsudku odvolacího soudu ve věci samé, jímž bylo rozhodnutí soudu prvního stupně potvrzeno, jestliže odvolací soud ve výroku rozhodnutí vyslovil, že dovolání je přípustné, protože jde o rozhodnutí po právní stránce zásadního významu (§ 239 odst. 1 o.s.ř.).

Podle ustanovení § 239 odst. 2 o.s.ř. nevyhoví-li odvolací soud návrhu účastníka na vyslovení přípustnosti dovolání, který byl učiněn nejpozději před vyhlášením potvrzujícího rozsudku nebo před vyhlášením (vydáním) usnesení, kterým bylo rozhodnuto ve věci samé, je dovolání podané tímto účastníkem přípustné, jestliže odvolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam.

V posuzovaném případě žalovaný napadá dovoláním rozsudek odvolacího soudu, kterým byl rozsudek soudu prvního stupně o věci samé potvrzen.

Přípustnost dovolání podle ustanovení § 238 odst. 1 písm. b) o.s.ř. není dána; i když byl rozsudek soudu prvního stupně odvolacím soudem zrušen, neboť soud prvního stupně vždy rozhodl stejně (v obou případech žalobě vyhověl). Protože odvolací soud nevyslovil přípustnost dovolání proti svému rozsudku, není dovolání přípustné podle ustanovení § 239 odst. 1 o.s.ř. Vzhledem k tomu však, že žalovaný navrhl, aby dovolání bylo odvolacím soudem připuštěno, zabýval se odvolací soud otázkou, zda je proti rozsudku odvolacího soudu dovolání přípustné z hlediska ustanovení § 239 odst. 2 o.s.ř.

Dovolání může být podle tohoto ustanovení přípustné jen tehdy, jde-li o řešení právních otázek (jiné otázky, zejména posouzení správnosti nebo úplnosti skutkových zjištění, přípustnost dovolání neumožňují) a jde-li zároveň o právní otázku zásadního významu.

O rozhodnutí odvolacího soudu po právní stránce zásadního významu ještě nejde, jestliže odvolací soud posuzoval právní otázku, která má v projednávané věci pro rozhodnutí ve věci zásadní význam (tedy nejde o posouzení jen takové právní otázky, které pro rozhodnutí věci nebylo určující). Rozhodnutí odvolacího soudu musí současně mít po právní stránce zásadní význam z hlediska rozhodovací činnosti soudů vůbec (mající obecný dopad na případy obdobné povahy). Rozhodnutí odvolacího soudu má z tohoto pohledu zásadní význam zpravidla tehdy, jestliže řeší takovou právní otázku, která judikaturou vyšších soudů (tj. odvolacího soudu a odvolacích soudů) nebyla vyřešena nebo jejíž výklad se v judikatuře těchto soudů dosud neustálil (vyšší soudy při svém rozhodování řeší takovou otázku rozdílně, takže nelze hovořit o ustálené judikatuře), nebo jestliže odvolací soud posoudil určitou právní otázku jinak, než je řešena v konstantní judikatuře vyšších soudů [rozhodnutí odvolacího soudu představuje v tomto směru odlišné ("nové") řešení této právní otázky].

Přípustnost dovolání podle ustanovení § 239 odst. 2 o.s.ř. není založena již tím, že dovolatel tvrdí, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam; přípustnost dovolání nastává tehdy, jestliže rozhodnutí odvolacího soudu po právní stránce zásadní význam skutečně má.

V posuzovaném případě dovolatel - jak vyplývá z obsahu dovolání - spatřuje zásadní právní význam napadeného rozsudku v tom, jak řeší právní otázku, zda s ohledem na ustanovení článku II bodu 7 zákona č. [188/1988](#) Sb. se na průměrný výdělek, rozhodný pro výpočet náhrady mzdy za ztrátu na výdělku po skončení pracovní neschopnosti zaměstnance, který před 1. 1. 1989 dovršil věk 65 let, vztahují předpisy o úpravě náhrady za ztrátu na výdělku po skončení pracovní neschopnosti vzniklé pracovním úrazem nebo nemocí z povolání. Odvolacímu soudu lze přisvědčit potud, že současná judikatura, představovaná rozsudkem Nejvyššího soudu ČR ze dne 13. 6. 1996, sp. zn. 3 Cdon 830/96, uveřejněným ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 1997, pod. č. 19, popřípadě rozsudkem Nejvyššího soudu ČR ze dne 9. 7. 1997, sp. zn. 2 Cdon 198/97, nabízí východiska, na jejichž základě lze k posouzení uvedené otázky přistoupit; protože však jsou uvedené rozhodnutí zaměřena k řešení úpravy náhrady za ztrátu na výdělku podle ustanovení článku VI bodu 6 zákona č. [74/1994](#) Sb. po dni 1. 6. 1994, výslovnou odpověď na výše uvedenou otázku nedávají. Poznatky, jež byly získány v souvislosti se sledováním pravomocných rozhodnutí soudů (srov. § 28 odst. 3 zákona č. [335/1991](#) Sb., o soudech a soudcích ve znění pozdějších změn a doplňků), pak nasvědčují tomu, že výklad této otázky se v rozhodovací praxi soudů dosud neustálil; dovolací soud se k této otázce do současné doby při svém rozhodování nevyjádřil. Vzhledem k tomu, že posouzení této otázky bylo pro rozhodnutí projednávané věci významné (určující), představuje napadený rozsudek odvolacího soudu z tohoto hlediska rozhodnutí, které má po právní stránce zásadní význam. Dovolací soud proto dospěl k závěru, že dovolání proti rozsudku odvolacího soudu je v tomto směru podle ustanovení § 239 odst. 2 o.s.ř. přípustné.

Po přezkoumání rozsudku odvolacího soudu v napadeném potvrzujícím výroku ve smyslu ustanovení § 242 o.s.ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1, věta první o.s.ř.), Nejvyšší soud dospěl k závěru, že námitky dovolatele proti soudu zvolenému způsobu výpočtu náhrady za ztrátu na výdělku nejsou opodstatněné.

V průběhu dosavadního řízení bylo zjištěno, že žalobci, který pracoval u žalovaného (u jeho právního předchůdce) jako pracovník se stálým pracovištěm v podzemí, byl z důvodu nemoci z povolání přiznán invalidní důchod. Žalovaný podnik jeho právní předchůdce) na základě rozsudku okresního soudu ze dne 27. 1. 1981, sp. zn. 4 C 56/80, mu od 1. 4. 1979 poskytoval, ve smyslu ustanovení § 195 zák. práce, náhradu za ztrátu na výdělku.

S názorem dovolatele, že další úprava této náhrady za ztrátu na výdělku u zaměstnanců, kteří před 1. 1. 1989 dovršili věk 65 let, je po 1. 1. 1989 vyloučena, neboť tomu brání uvedené ustanovení článku II bod 7 zákona č. [188/1988](#) Sb., dovolací soud nesouhlasí.

Podstatou nové právní úpravy výše náhrady za ztrátu na výdělku po skončení pracovní neschopnosti podle § 195 zák. práce provedené článkem I bod 148 a článkem II bod 7 zákona č. [188/1988](#) Sb. bylo kromě jiného zvýšení částky, kterou náhrada za ztrátu na výdělku spolu s výdělkem postiženého zaměstnance s případným invalidním nebo částečným invalidním důchodem nesměla přesáhnout, z částky 2 500 Kč měsíčně na částku 3 000 Kč měsíčně. Zvýšená náhrada za ztrátu na výdělku příslušela s účinností od 1. 1. 1989 jen zaměstnancům, kteří do 31. 12. 1988 nedovršili věk 65 let, a to nejdéle do konce kalendářního měsíce, ve kterém dovrší 65 let věku.

Zaměstnanci, kteří věk 65 let dovršili již před 1. 1. 1989, byli z působnosti nové právní úpravy výslovně vyňati intertemporálním ustanovením článku II bod 7, třetí věty, zákona č. [188/1988](#) Sb.; jejich nároky "uvedené v tomto bodě" nebyly novelou dotčeny a byly podřízeny režimu dosavadních

předpisů i nadále. Z uvedených důvodů následně judikatura (srov. rozhodnutí uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 1997, pod č. 19) dospěla k závěru, že úprava náhrady za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti (při uznání invalidity nebo částečné invalidity) podle ustanovení článku VI bodu 6 zákona č. [74/1994](#) Sb. (nyní ve znění zákona č. [220/1995](#) Sb.) se neprovede u zaměstnanců, kteří v době před 1. 1. 1989 dovršili věk 65 let; těmto zaměstnancům i po 1. 6. 1994 náleží náhrada podle ustanovení § 195 zák. práce ve znění vyplývajícím z článku I bodu 69 zákona č. [153/1969](#) Sb. (článek II bod 7, věta třetí, zákona č. [188/1988](#) Sb.).

V posuzované věci bylo zjištěno, že žalobce dovršil věk 65 let před 1. 1. 1989. Uvedená skutečnost znamenala, že žalobce, přestože dovršil 65 let věku, sice měl nárok na náhradu za ztrátu na výdělků při uznání invalidity i nadále (i po 1. 1. 1989), ačkoliv jinak tato náhrada příslušela nejdéle do konce kalendářního měsíce, v němž poškozený zaměstnanec dovršil věk 65 let, avšak jen za podmínek a ve výši uvedené v ustanovení § 195 odst. 2 zák. práce ve znění vyplývajícím z ustanovení článku I bod 69 zákona č. [153/1969](#) Sb., neboť účinnost nové úpravy uvedené v ustanovení § 195 odst. 1 až 5 zák. práce ve znění vyplývajícím z ustanovení článku I bod 148 zákona č. [188/1988](#) Sb. byla pro uvedený případ přechodným ustanovením článku II. bod 7 tohoto zákona vyloučena. Z tohoto ustanovení již nelze dovodit, že kromě výše uvedeného deklarování vztahu dosavadní úpravy a nové právní úpravy náhrady za ztrátu na výdělků podle zákona č. [188/1988](#) Sb. v závislosti na věku zaměstnance, byla jím zároveň vyloučena možnost budoucí úpravy podmínek, výše a způsobu náhrady za ztrátu na výdělků, ať by se již jednalo o zákonnou úpravu nebo o úpravu k provedení zákona a v jeho mezích.

Ze skutečnosti, že v souvislosti s novelou zákoníku práce provedenou zákonem č. [188/1988](#) Sb. nedošlo k valorizaci průměrných výdělků rozhodných pro výpočet náhrady za ztrátu na výdělků, nelze úspěšně odvíjet závěr, že tato okolnost "nepochybně" vylučuje další úpravu průměrných výdělků "soustavou valorizačních zákonů" i u zaměstnanců, kteří dovršili věk 65 let před 1. 1. 1989. Dovolatel opomíjí, že možnost této úpravy (s výjimkou představovanou zákonem č. [297/1991](#) Sb.) je dána ustanovením § 202 odst. 2 zák. práce, na základě něhož vláda může vzhledem ke změnám, které nastaly ve vývoji mzdové úrovně, upravit podmínky, výši a způsob náhrady za ztrátu na výdělků příslušející zaměstnancům po skončení pracovní neschopnosti vzniklé pracovním úrazem nebo nemocí z povolání. Toto ustanovení, jež bylo do zákoníku práce inkorporováno s účinností od 1. 7. 1975 článkem I bod 58 zákona č. [20/1975](#) Sb., nebylo novou zákonnou úpravou, soustředěnou v článku I zákona č. [188/1988](#) Sb., nikterak dotčeno, zůstalo beze změny v platnosti i po účinnosti tohoto zákona a umožňovalo v rámci daného zmocnění vydávat prováděcí předpisy i nadále.

Z výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší soud k závěru, že "dosavadními předpisy" ve smyslu článku II bod 7, třetí věty, zákona č. [188/1988](#) Sb. se rozumí zákon č. [65/1965](#) Sb., zákoník práce, ve znění zákonů č. [88/1968](#) Sb., č. [153/1969](#) Sb., č. [100/1970](#) Sb., č. [20/1975](#) Sb., č. [72/1982](#) Sb., č. [111/1984](#) Sb., č. [22/1985](#) Sb., č. [52/1987](#) Sb. a č. [98/1987](#) Sb., tedy zákoník práce ve znění účinném do 31. 12. 1988 a předpisy, které zákoník práce v tomto znění provádějí. Úprava náhrady za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti, vzniklé pracovním úrazem nebo nemocí z povolání, se podle zákona č. [297/1991](#) Sb. a podle předpisů vydaných k provedení ustanovení § 202 odst. 2 zák. práce ve znění článku I bod 58 zákona č. [20/1975](#) Sb. provede i u náhrad náležejících po účinnosti zákona č. [188/1988](#) Sb. podle ustanovení § 195 zák. práce ve znění vyplývajícím z článku I bodu 69 zákona č. [153/1969](#) Sb. zaměstnancům, kteří dovršili věk 65 let v době před 1. 1. 1989.

Protože rozsudek odvolacího soudu je z hlediska uplatněného dovolacího důvodu správný a protože nebylo zjištěno (a ani dovolatelem tvrzeno), že by rozsudek odvolacího soudu byl postižen vadou uvedenou v ustanovení § 237 o.s.ř. nebo jinou vadou, která by měla za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, Nejvyšší soud dovolání žalovaného podle ustanovení § 243b odst. 1 části věty před středníkem o.s.ř. zamítl.

Další články:

- [Odpovědnost zaměstnavatele a zaměstnance v souvislosti s využitím umělé inteligence](#)
- [Nový návrh zákona o platformové práci - 2. díl: Redefinice závislé práce](#)
- [Home office v Česku, Německu a Rakousku: je česká právní úprava práce na dálku dostatečně flexibilní?](#)
- [Postoupení pohledávky na náhradu škody v pracovněprávních vztazích](#)
- [Návrh zákona o digitálních platformách přináší více, než se na první pohled zdá](#)
- [Odposlechy na pracovišti, policejní vyšetřování a skončení pracovního poměru](#)
- [Odpovědnost zaměstnance za schodek](#)
- [Konec improvizace v odměňování: zamyšlení nad návrhem transpozice směrnice o transparentním odměňování](#)
- [Nový návrh zákona o platformové práci - 1. díl](#)
- [Genderový audit jako strategický nástroj zaměstnavatele: Jak se připravit na implementaci směrnice 2023/970?](#)
- [Pokuta za švarcsystém kurýrů Rohlíku potvrzena Ústavním soudem](#)